

Sygn. akt II K 1030 / 17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy w Puławach, II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Joanna Chimosz

w obecności protokolanta: starszego sekretarza sądowego Agnieszki Wolskiej

przy udziale oskarżyciela publicznego: funkcjonariusza celnego J. R. z upoważnienia Naczelnika (...)w B.

po rozpoznaniu w 30 stycznia 2018 roku

sprawy **P. K.**, syna B. i B. z domu K., urodzonego (...) w P.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 16 maja 2016 roku w P., woj. (...) przechowywał w pomieszczeniu gospodarczym – garażu oznaczonym nr (...) przy ul. (...) towar w postaci łącznie (...) paczek papierosów różnych marek bez polskich znaków akcyzy, wprowadzony na obszar celny Unii Europejskiej bez zgłoszenia do kontroli celnej i wbrew obowiązującym ograniczeniom przywozowym, importowany bez uprzedniego oznaczenia polskimi znakami akcyzy, pochodzący z czynu zabronionego określonego w art. 63 § 2 i 6 k.k.s. i art. 86 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s., czym naraził budżet Unii Europejskiej na uszczuplenie należności celnej w wysokości 2275,00 oraz naraził Skarb Państwa na uszczuplenie należnego podatku akcyzowego w kwocie 41597,00 zł;

to jest o czyn z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 i 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

I. oskarżonego P. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. skazuje go na karę 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając na podstawie art. 23 § 3 k.k.s. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

II. na podstawie art. 30 § 2 k.k.s. orzeka wobec oskarżonego P. K. przepadek (...) (...)paczek papierosów różnych marek, wykazanych i opisanych w wykazie dowodów rzeczowych numer I / 207 / 16 / P pod pozycjami od 1 do 7 (k. 11);

III. zwalnia oskarżonego P. K. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych stwierdzając, iż wchodzące w ich skład wydatki postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 1030 / 17

UZASADNIENIE

Po rozpoznaniu sprawy P. K. Sąd Rejonowy w Puławach ustalił następujący stan faktyczny.

P. K. wynajął garaż w P. przy ulicy (...). (dowód: wyjaśnienia oskarżonego, k. 59v).

W dniu 16 maja 2016 roku funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w P. dokonali przeszukania garażu numer (...), położonego w P. przy ulicy (...). W garażu znaleziono papierosy różnych marek bez polskich znaków akcyzy. Papierosy znajdowały się w kartonowych pudełkach, zaraz przy drzwiach do garażu. Jedno z pudeł było uchylone w

sposób umożliwiający dostrzeżenie jego zawartości. W garażu znajdowało się (...) paczek papierosów marki (...), (...) paczek papierosów marki Q. M., (...) paczek papierosów marki R., (...) paczek papierosów marki G. (...), (...) paczek papierosów marki (...), (...) paczek papierosów marki M. oraz (...) paczek papierosów marki (...). (dowód: zeznania świadka M. S., k. 66; protokół przeszukania, k. 3 – 5)

Obliczono, iż w wyniku czynu nastąpiło narażenie na uszczuplenie należności celnej na kwotę 2275 złotych zaś podatku akcyzowego na kwotę 41.597 złotych (dowód: obliczenia należności k. 6 – 7).

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o wskazane wyżej dowody.

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień w tej sprawie. Ponadto oświadczył, że będzie chciał skorzystać z instytucji dobrowolnego poddania się odpowiedzialności.

W toku postępowania przed Sądem, zarówno w trakcie pierwszego, jak i drugiego przewodu sądowego oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Oskarżony wyjaśnił, że klucze do garażu udostępnił koledze – H. K., który chciał w nim przechować swoje rzeczy – rower i sprzęt wędkarski. To H. K. miał złożyć w garażu zatrzymane papierosy. Oskarżony wskazywał, że nie wiedział o tym, że w wynajmowanym przez niego garażu znajdują się papierosy, które były złożone w kartonach.

Wyjaśnienia oskarżonego, złożone w toku postępowania przygotowawczego, w zakresie, w jakim oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, zasługują na obdarzenie ich wiarą.

Wyjaśnienia złożone w toku postępowania przed Sądem na wiarę zasługują jedynie częściowo. Dano im wiarę w zakresie, w jakim oskarżony wyjaśnił, że wynajmował garaż przy ulicy (...). W pozostałym zakresie, a szczególnie w zakresie, w którym oskarżony wyjaśnił, że papierosy znalezione w garażu nie stanowią jego własności, wyjaśnieniom oskarżonego nie dano wiary.

Wskazać należy, iż wyjaśnienia składane w toku obu przewodów sądowych, choć konsekwentne, nie są logiczne. Nie można bowiem tracić z pola widzenia, że oskarżony dopiero w toku postępowania przed Sądem zaprzeczył, że zatrzymane papierosy są jego własnością. Przez cały tok postępowania przygotowawczego przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Co więcej, chciał skorzystać z instytucji dobrowolnego poddania się odpowiedzialności. Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego został przesłuchany po raz pierwszy w dniu 20 maja 2016 roku (k. 18 – 21). W dniu 2 sierpnia 2016 roku (a zatem niemal dwa i pół miesiąca później) podpisał oświadczenie o chęci dobrowolnego poddania się odpowiedzialności. W oświadczeniu tym wskazana była kwota grzywny w wysokości 17815 zł oraz zryczałtowanych kosztów postępowania. Tym samym co najmniej od tego dnia oskarżony wiedział, jaką kwotę winien uiścić, aby doszło do dobrowolnego poddania się odpowiedzialności. Pomimo tego nie złożył dodatkowych wyjaśnień, nie wskazywał, że papierosy nie są jego własnością. Nie uczynił tego również po rzekomym kontakcie z H. K. i do końca postępowania przygotowawczego nie odwołał swoich wyjaśnień. Po raz pierwszy zakwestionował swoje sprawstwo dopiero na rozprawie w dniu 17 maja 2017 roku, a zatem ponad rok po zdarzeniu. Tłumaczenie, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, bo nie wiedział, że grzywna będzie taka wysoka, również nie jest przekonujące. Nie można nie zauważyć, że przed datą czynu oskarżony był karany, a zatem powinien zdawać sobie sprawę, jakie są konsekwencje przyznania się do popełnienia przestępstwa.

Co więcej, w świetle zeznań świadka M. S. niemożliwym jest, aby oskarżony nie wiedział do znajduje się w pudłach złożonych w wynajmowanym przez niego garażu. Z zeznań świadka wynika bowiem, że bez żadnego problemu można było dostrzec zawartość przynajmniej jednego z pudeł, albowiem było ono uchylone.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że wyjaśnienia składane w toku postępowania przed Sądem (zarówno w pierwszym, jak i drugim przewodzie sądowym) nie są prawdziwe i mają na celu uchronienie oskarżonego przed odpowiedzialnością.

Zeznania świadków J. F. i M. S. zostały obdarzone wiarą. Zeznania świadków stanowią w istocie relację z przeprowadzonych przez świadków czynności służbowych związanych z przeszukaniem garażu wynajmowanego przez oskarżonego. Jedyną rozbieżnością w zeznaniach świadków było opisanie stanu pudełek znajdujących się w garażu. Świadek J. F. zeznał, że chyba trzeba było otworzyć pudełka, aby zobaczyć ich zawartość, natomiast świadek M. S. zeznał, że jedno z pudełek było uchylone i można było zobaczyć jego zawartość. W toku konfrontacji świadkowie podtrzymali swoje zeznania, J. F. dodał ponadto, że nie pamięta tej okoliczności. W tym zakresie obdarzono wiarą zeznania M. S.. Nie można bowiem nie zauważyć, że zeznania świadka J. F. nie mają charakteru stanowczego, o czym świadczy użycie słowa „chyba”. Ponadto M. S. już w trakcie pierwszego przewodu sądowego wskazywał, że jedno z pudełek było uchylone.

Zeznania świadka P. M. oraz D. M. również zostały obdarzone wiarą. Świadców ci nie byli obecni w momencie ujawnienia papierosów w garażu oskarżonego, braki udział w późniejszych czynnościach procesowych. Żadnemu ze świadków oskarżony nie mówił, że papierosy nie należą do niego, jedynie P. M. pytał, co by było, gdyby do tych papierosów przyznała się inna osoba. Zeznania świadków są spójne i logiczne, jak również wewnątrznie niesprzeczne.

Zeznaniom świadka H. K. nie dano wiary. Świadek w swoich zeznaniach wskazywał, że to on złożył zatrzymane papierosy w garażu wynajmowanym przez oskarżonego. Po ich zatrzymaniu oskarżony miał zadzwonić do świadka i pytać, co ma dalej robić. H. K. poprosił oskarżonego, aby wziął winę na siebie, a on miał zapłacić za papierosy. Ponieważ kwota do zapłaty w ramach dobrowolnego poddania się odpowiedzialności miała być bardzo duża, H. K. nie był w stanie uiścić tej należności.

W ocenie Sądu zeznania świadka H. K. mają na celu uprawdopodobnienie wyjaśnień oskarżonego i umożliwienie mu uniknięcia odpowiedzialności za popełnione przestępstwo skarbowe. Z uwagi na fakt, iż wyjaśnienia oskarżonego składane w toku postępowania przed sądem nie zostały uznane za wiarygodne, to analogicznej ocenie muszą być poddane zeznania świadka H. K.. Skoro bowiem papierosy miały należeć do niego i deklarował on zapłatę zobowiązań wynikających z faktu popełnienia przestępstwa, to logicznym byłoby, że albo wywiązałby się z obietnicy, albo wcześniej zawiadomił organy ścigania o tym, że papierosy należą do niego, skoro pozostaje z oskarżonym w na tyle bliskich stosunkach, że pożycza od niego klucze do garażu.

Wiarygodnymi są również pozostałe dowody w sprawie w postaci: protokołu przeszukania, obliczenia należności, oświadczenia i danych o karalności, albowiem dowody te sporządzone zostały przez kompetentne osoby w wykonaniu przez nie obowiązków służbowych bądź zawodowych, są one rzetelne, nie noszą znamion fałszowania, dokumentują zaś przeprowadzone w postępowaniu czynności procesowe i dostarczają informacji na temat sprawcy i czynu.

Sąd Rejonowy w Puławach zważył, co następuje.

Mając na uwadze analizę i ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego należy uznać, że wina oskarżonego nie budzi wątpliwości i została w pełni udowodniona. Oskarżony P. K. był w chwili popełnienia czynu osobą pełnoletnią, a w czasie popełnienia przestępstwa miał pełną zdolność do rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Oskarżony jest zatem osobą zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a w niniejszej sprawie nie występują żadne przewidziane prawem okoliczności, które uniemożliwiłyby przypisanie oskarżonemu winy. Zebrane w sprawie dowody pozwalają zaś przedstawić mu zarzut, że znajdując się w normalnej sytuacji motywacyjnej i mając pełną swobodę zachowania się zgodnie z normami prawa karnego normy te naruszył wypełniając znamiona przestępstwa określonego w art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 91 § 1 k.k.s. w zw. z art. 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7§ 1 k.k.s.

Zgodnie z przepisem art. 65 § 1 k.k.s., kto nabywa, przechowuje, przewozi, przesyła lub przenosi wyroby akcyzowe stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63, art. 64 lub art. 73 k.k.s. (chodzi o różne przypadki postępowania z takimi wyrobami, które nie zostały oznaczone polskimi znakami akcyzy) lub pomaga w ich zbyciu albo te wyroby akcyzowe przyjmuje lub pomaga

w ich ukryciu, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.

Jeżeli natomiast kwota podatku narażonego na uszczuplenie jest małej wartości, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1 podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych (art. 65 § 3 k.k.s.).

Zakres odpowiedzialności z § 1 bądź § 3 art. 65 k.k.s. rozgranicza znamię „małej wartości”, w związku z czym sięgnąć trzeba do definicji tego znamienia zawartej w art. 53 § 14 k.k.s. W myśl tego przepisu mała wartość jest to wartość, która w czasie popełnienia czynu zabronionego nie przekracza dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia.

Minimalne wynagrodzenie w roku 2016 (kiedy miał miejsce czyn), wynosiło

1. 850 złotych, zatem dwustukrotność tej kwoty oznacza kwotę 370 000 złotych.

W związku z powyższym stwierdzić należało, iż oskarżony popełniając swój czyn kwoty tej nie przekroczył, w związku z czym odpowiada na podstawie przepisu przewidującego łagodniejszą odpowiedzialność a więc z art. 65 § 3 k.k.s., który przewiduje jedynie karę grzywny.

Oskarżony wyczerpał znamiona określone w tymże przepisie bowiem przechowywał wyroby akcyzowe w postaci papierosów nie będących oznaczonymi polskimi znakami akcyzy, przy czym kwota podatku akcyzowego narażonego na uszczuplenie wynosiła 41.597 złotych, a więc była małej wartości w rozumieniu tego przepisu.

Ponieważ poprzez popełnienie czynu doszło równocześnie do narażenia należności celnej na uszczuplenie, przy czym jest to znów kwota nie przekraczająca ustawowo określonego progu oskarżony wyczerpał swym zachowaniem również znamiona art. 91 § 4 k.k.s., a więc czynu zabronionego jako wykroczenie skarbowe. Za jego popełnienie ustawa przewiduje karę grzywny.

Zgodnie z art. 7 § 1 k.k.s. jeżeli ten sam czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach kodeksu, przypisuje się tylko jedno przestępstwo skarbowe lub tylko jedno wykroczenie skarbowe na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

W takim wypadku sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą, a jeżeli zbiegające się przepisy przewidują zagrożenia takie same - na podstawie przepisu, którego znamiona najlepiej charakteryzują czyn sprawcy. Nie stoi to na przeszkodzie orzeczeniu także innych środków przewidzianych w kodeksie na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów (art. 7 § 2 k.k.s.).

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd wymierzył oskarżonemu karę na podstawie przepisu surowszego, którym jest przepis art. 65 § 3 k.k.s.

Zgodnie z art. 12 § 2 k.k.s. Sąd wymierza karę, środek karny lub inny środek według swego uznania, w granicach przewidzianych przez kodeks bacząc, aby ich dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają one osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Należy uznać, iż stopień winy i społecznej szkodliwości czynu są wysokie. Oskarżony jest osobą dorosłą i w pełni poczytalną, przy czym poczytalność ta nie doznawała żadnego ograniczenia również w chwili czynu. Oskarżony zdecydowanie był również świadomy karalności swojego zachowania, a także nieuchronności poniesienia kary za popełnione czyny zabronione tym bardziej, że odpowiadał już wielokrotnie za przestępstwa powszechne.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu wzięto pod uwagę wysokość uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej oraz sposób i okoliczności popełnienia czynu zabronionego a w tym kontekście fakt, iż został on zaplanowany.

Przepis art. 65 § 3 k.k.s., przewiduje możliwość orzeczenia grzywny do 720 stawek dziennych.

Zgodnie z art. 23 § 1 k.k.s. wymierzając karę grzywny, sąd określa liczbę stawek oraz wysokość jednej stawkiiennej; jeżeli kodeks nie stanowi inaczej, najniższa liczba stawek wynosi 10, najwyższa – 720.

W myśl natomiast przepisu art. 23 § 3 k.k.s. ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe; stawka dzienna nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani też przekraczać jej czterystukrotności.

Mając na uwadze powyższe Sąd wymierzył oskarżonemu grzywnę w wymiarze 180 stu stawek dziennych oznaczając wysokość jednej stawki na 100 złotych.

Okolicznością obciążającą mającą istotne znaczenie w tej sprawie jest fakt, iż oskarżony był uprzednio wielokrotnie za przestępstwa. Mając to na uwadze stwierdzić należy, iż oskarżony nie respektuje porządku prawnego, w związku z czym orzeczona kara musiała być dostatecznie surowa gdyż jak widać dotychczasowe reakcje penalne na popełnione przez oskarżonego czyny zabronione nie odnosiły prewencyjnego skutku.

Należy jednak zauważyć, iż kara ta nie jest nadmiernie dolegliwa i uwzględnia położenie materialne oskarżonego, wszak wysokość jednej stawki została ustalona niemal na najniższym poziomie.

Odnośnie orzeczonego środka karnego stwierdzić należy, iż Sąd wykonał w tym zakresie dyspozycje przepisów art. 30 § 2 k.k.s. i art. 29 pkt 1 i 3 k.k.s. i orzekł przepadek (...) paczek papierosów.

Do orzeczenia przepadku uprawnia Sąd przepis zawarty w art. 30 § 2 k.k.s., który stanowi, iż w wypadku określonym m.in. w przepisie art. 65 § 3 k.k.s. można orzec przepadek przedmiotów określonych w przepisie art. 29 pkt 1 i 3. Przepis art. 29 k.k.s. stanowi natomiast, iż przepadek przedmiotów obejmuje: przedmiot pochodzący bezpośrednio z przestępstwa skarbowego (pkt 1) a także opakowanie oraz przedmiot połączony z przedmiotem przestępstwa skarbowego w taki sposób, że nie można dokonać ich rozłączenia bez uszkodzenia któregokolwiek z tych przedmiotów (pkt 3). Zatrzymane paczki z papierosami wyczerpują dyspozycje tych przepisów.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania znów uwzględnia trudną sytuację oskarżonego w związku z czym Sąd zwolnić go od ich ponoszenia - na zasadzie art. 624 §1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł, jak w wyroku.